

Σκεφτόμουν...

...ξανά

Δύο κι απόψε για να βγει ο Μάιος. Ολη μέρα τρέξιμο (ναι! «τρέχουν» κι οι τετραπληγικοί). Φυσιοθεραπεία μεσημεριάτικα, εκτάκτως. Είχα, βλέπετε, ραντεβού. Με την... οδοντίατρο. Μας πήγε (με το βοηθό μου) ο πατέρας στο Μετρό κι από εκεί μόνοι μας. Επιστροφή με το Μετρό πάλι Ευαγγελισμός-Κατεχάκη -εκεί είναι η αφετηρία τού λεωφορείου για το σπίτι μας. Η ώρα επτά παρά τέταρτο. Όπου συνέβη το πρωτοφανές: όταν ζήτησα από τον οδηγό να επιβιβαστώ, όντας έτοιμος για τις συνηθισμένες διαπραγματεύσεις-τσακωμούς, «βεβαίως» μου απάντησε και έκανε **πάραιτα** τη μανούβρα φέρνοντας το λεωφορείο **σύρριζα** στο πεζοδρόμιο. Το έγειρε και μπήκαμε με **μεγάλη** άνεση. «Καλύτερα να καθίσετε ανάποδα (σ.σ. με την πλάτη προς τον οδηγό), αυτό το μαξιλάρι είναι για να ακουμπάτε» μου είπε, λύνοντάς μου τη χρόνια απορία: τι είναι αυτό, που μοιάζει με διπλωμένη σιδερώστρα καταμεσής στο αστικό λεωφορείο.

Ξεκινήσαμε. Το λεωφορείο να κινείται σα σε βελούδο στη λεωφόρο Μεσογείων. Εκεί που γίνονται τα έργα, εγκαταλείπει τη λεωφόρο και στρίβει αριστερά σε ένα δύσκολο (λόγω των έργων) ζιγκ-ζαγκ. Εκεί, ένας ανεγκέφαλος οδηγός έχει παρκάρει έτσι, ώστε να μην μπορεί να στρίψει ούτε φιατάκι. Ο οδηγός κατεβαίνει. Βολιδοσκοπεί την κατάσταση, κάνει δύο (2) μπρος-πίσω και συνεχίζει. Ούτε κόρνα, ούτε εκνευρισμοί, ούτε φωνές. Συναντιόμαστε στη γωνία με ένα Ι.Χ., που κινείται ανάποδα στο μονόδρομο. «Είναι μονόδρομος, πρέπει να στρίψετε» τους λέει ο οδηγός και συνεχίζει. Μιλάει στο κινητό: πρώτα άμεση δράση, μετά κάπου αλλού. Αναφέρει το πρόβλημα επισημαίνοντας ότι, **πέρασε** με μανούβρα.

Αρκετά πριν τη στάση μου με ρωτάει: «σας εξυπηρετεί καλύτερα λίγο πριν ή λίγο μετά να κατεβείτε, σε περίπτωση που δεν βρούμε ελεύθερο πεζοδρόμιο»; Το πεζοδρόμιο στη στάση ήταν, τελικά, ελεύθερο. Ξακρίζει το όχημα, το γέρνει, ανοίγει τις πόρτες. «Να σας πω κάτι;» του λέω. Ήταν η σειρά μου, έτσι ένοιωθα. «Μάλιστα» μου λέει και γυρνά προς το μέρος μου (μεσαία πόρτα). «Ήθελα να σας ευχαριστήσω δημόσια και να σας συγχαρώ. Θέσατε πολύ υψηλά στάνταρντς για το επάγγελμά σας. Σας ευχαριστώ». «Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια». Κατέβηκα, έφυγε.

Γύρισα σπίτι κι έκατσα να γράψω το κείμενο που ήθελα, για την τετραπληγία και το κόστος ζωής, σχολιάζοντας την άποψη του ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΤΩΡΑ από το Φάκελο Τετραπληγία. Δεν μπορούσα, όμως, να σκεφτώ τίποτε άλλο. Ο οδηγός του λεωφορείου. Τι όμορφη που θα -ταν η ζωή μας αν όλοι οι επαγγελματίες σέβονταν το ίδιο τη δουλειά τους... «Είμαστε υποχρεωμένοι», μου είχε πει **ο οδηγός**. Απλώς, το καταγράφω.